

AUTONOME ANOREKTIKERE

OM DET MORALSKE GRUNNLAGET FOR TVANGSBEHANDLING

MESTERBREV VED ANNIKEN FLEISJE

Hva handler masteroppgaven din om?

Oppgaven handler først og fremst om personlig autonomi – nærmere bestemt hva det vil si å være en autonom person. Dette knyttes til det bioetiske prinsippet om respekt for personers autonome avgjørelser, altså at pasienters egne preferanser blir tatt hensyn til, både i vurderingen av hvorvidt behandling bør iverksettes, og hvilken form denne eventuelt skal ha. På bakgrunn av min diskusjon av autonomi tar jeg for meg hvorvidt personer med alvorlig anoreksi kan være autonome, og om en anorektikers beslutning om ikke å motta behandling for lidelsen kan være autonom. Avslutningsvis vurderer jeg noen argumenter henholdsvis for og mot tvangsbehandling av anoreksipasienter, framsatt fra klinisk hold, uavhengig av vurderingen av pasientenes autonomi.

Hva argumenterer du for/mot i oppgaven?

For det første argumenterer jeg for at personers autonome avgjørelser skal være toneangivende i en potensiell behandlingssituasjon, framfor hva som medisinsk sett anses som fordelaktig for vedkommende. Dersom anorektikerens eventuelle avgjørelse om ikke å behandles derimot er heteronom, vil tvangsbehandling kunne være etisk forsvarlig. Dette er et synspunkt som innbefattes av posisjonen svak paternalisme. Dernest forsøker jeg å vise at dersom en person med alvorlig anoreksi velger bort behandling, vil trolig denne beslutningen som regel ikke være autonom. I så fall vil det altså kunne være legitimt å iverksette tvangsbehandling, ifølge mitt syn. Til slutt argumenterer jeg for at de «kliniske» argumentene vedrørende slik behandling ikke er overbevisende.

Hvorfor bør andre lese oppgaven din?

For å få økt bevissthet omkring personlig autonomi, eller også for å få en grundigere forståelse av lidelsen anoreksi fra et filosofisk perspektiv.

Hva er dine planer for fremtiden?

Først skal jeg legge en plan for fremtiden. Deretter skal jeg drikke litt te.